

Lólábú menyecske

Hát úgy vót, hogy jártak a jányokhó', mentek, és éjjel hazagyöttek. Ugye elmentek a jányokhó', még most is vannak olyan szép hóvilágok, hogy lehet úgy látni éjjel, mint nappal. Mentek akkor is valami nígyen, gyüttek ők arra le az alsó úton, ő meg elmaradt valahogy a faluban. Osztángat valahogy elmaradt, gyütt hazafelé. Szíp hóvilág vót, néz főfelé: gyün lefelé a parton valami menyecske. Fő' van öltözködve, s ment arra, köszöntött az a menyecske:

– Jó estét! – csak annyit mondott, hogy: jó estét. No, és aszongya:

– Megy haza? Én is megyek, akkor együtt megyünk.

No, elballagnak ketten. De a' huncut vót, szerette megfogni a menyecskét, meg osztán megtapogatni, az vót az első neki, ha lehetett. Hát osztán mikor keresztülgyüttek a szőlőhegyen, leesett neki a zsebkendője a földre, ő meg lehajolt. Mikor lehajolt érte, látta, hogy lólábai vannak [a menyecskének]. Akkor má' nem vette tréfára a dógot, ugye így megfogta karon a menyecskét, akkor kirántotta a kezit, és mars, trapp! Nem állt meg, csak itt a faluban, úgy megijedt. Pedig az olyan vakmerő pasas vót.